

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/122/2024
Identifikačné číslo spisu: 1111229555
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1111229555.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: A. K., nar. U., bytom A., štátna občianka V., zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Pandym, so sídlom v Kráľovskom Chlmci, L. Kossutha 99, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/143/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2024 sp. zn. 5Co/41/2022, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. apríla 2024 sp. zn. 5Co/41/2022 v druhom výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 28. septembra 2021 č. k. 11C/143/2011-289 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok súdu prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 18.000 eur do troch dní (prvá výroková veta) a vo zvyšku žalobu zamietol (druhá výroková veta). Konanie v časti o zaplatenie 14.937,27 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania odo dňa podania žaloby do zaplatenia zastavil (tretia výroková veta). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu (štvrtá výroková veta).

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie posúdil nárok žalobkyne podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu ušlej mzdy 11.617,87 eur, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 33.193,92 eur, nárok na náhradu trov obhajoby 1.327,76 eur, cestovné 1.991,64 eur.

1.2. V časti uplatneného nároku na náhradu ušlej mzdy, trov obhajoby a cestovného konanie zastavil podľa § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) pre čiastočné späťvzatie žaloby.

1.3. V časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na d 33.193,92 eur, uplatneného rozšírením žaloby z 3. októbra 2012, považoval právo žalobkyne za premlčané.

1.4. Vo zvyšku uplatneného nároku považoval s ohľadom na závažnosť trestného činu, pre ktorý sa viedlo trestné i väzobné stíhanie s trestnou sadzbou 8 až 15 rokov odňatia slobody a v súvislosti s dvojročným väzobným stíhaním a jeho dopadmi na žalobkyňu za primeranú náhradu sumu 750 eur za každý mesiac väzby.

1.5. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že žalobkyňa sa voči žalovanému domáhala 14.937,27 eur (ušlá mzda, trovy obhajoby, cestovné) a náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá závisela od úvahy súdu v sume 18.000 eur, čo predstavuje spolu 32.937,27 eur. V konaní mala úspech v časti o zaplatenie 18.000 eur, v časti o zaplatenie sumy 14.937,27 eur súd konanie zastavil, ktoré zastavenie konania procesne zaviniła žalobkyňa, pretože žalobu v tejto časti vzala späť bez zavinenia žalovaného. Úspech žalobkyne predstavuje 54,65 %, úspech žalovaného 45,35 %. Keďže celkový úspech žalovaného predstavuje 9,3 %, vzhľadom na vyrovnanosť úspechu a neúspechu strán konania rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 16. apríla 2024 č. k. 5Co/41/2022-331 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.500 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej vyhovujúcej časti žalobu zamietol (prvá výroková veta). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 % z priznaného plnenia (druhá výroková veta).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že odvolanie žalovaného je opodstatnené v otázke výšky nemajetkovej ujmy. Nemajetkovú ujmu, určenú súdom prvej inštancie, považoval za neprimerane vysokú, preto v napadnutej vyhovujúcej časti rozsudok zmenil, priznal nemajetkovú ujmu 4.500 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol s poukazom na § 388 CSP.

2.2. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že v odvolacom konaní i v konaní pred prvou inštanciou žalobkyňa dosiahla úspech v rozsahu priznaného plnenia, ktoré záviselo od úvahy súdu, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu z priznanej sumy.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu čo do druhého výroku o trovách konania podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. V dovolaní s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/97/2017 z 31. mája 2018, sp. zn. 1VObd/2/2021 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS/387/2019 dôvodil prípustnosťou dovolania voči rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania.

3.1. Uvedol, že zo strany odvolacieho súdu došlo napadnutým výrokom o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces tým, že odvolací súd rozhodol arbitrárne a prekvapivo. S odkazom na stanovisko č. 2 Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 1/2016 mal za to, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočným a nepreskúmateľným spôsobom.

3.2. Poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku o trovách konania, v ktorom súd konštatoval procesné zavinenie žalobkyne na zastavení časti konania. Žalovaný podal odvolanie, ktoré smeroval len do výroku zaväzujúcom ho na plnenie vo výške 18.000 eur; žalobkyňa odvolanie nepodala, teda výroky rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vo zvyšku a zastavení konania nadobudli právoplatnosť. Rovnako žalobkyňa odvolaním nenapadla ani spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. O odvolaní žalovaného rozhodol odvolací súd tu napadnutým rozsudkom tak, že mu meritórne vyhovel a zároveň žalobkyni priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % z priznaného plnenia. Svoje rozhodnutie o trovách konania odôvodnil v bode 16. napadnutého rozsudku, ktorý neobsahuje žiadnu odpoveď na to,

akým spôsobom odvolací súd pri rozhodovaní o trovách zohľadnil neúspech žalobkyne v časti uplatnenej náhrady majetkovej škody. Rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov konania neprímerane skresľuje výsledok celého súdneho konania v prospech žalobkyne, ktorá napriek procesnému neúspechu vo väčšine uplatnených nárokov bola postavená do pozície strany, ktorá má nárok na plnú náhradu trov celého konania.

3.3. Ďalej poukázal na to, že v rámci rozhodovania o trovách celého konania je súd povinný vyhodnotiť i zastavenie konania v časti späťvzatia žaloby ako úspech tej sporovej strany, ktorá takéto zastavenie konania procesne nezavinila. Súd prvej inštancie správne pripísal procesné zavinenie žalobkyni v časti zastavenia konania o náhradu majetkovej škody, z dôvodu ktorého potom uzavrel, že úspech žalobkyne je v podstate nepatrný a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Na druhej strane odvolací súd, rozhodujúci o odvolaní žalovaného (nie aj žalobkyne), odvolaniu žalovaného síce vyhovel, ale zároveň o trovách konania rozhodol v protiklade s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý záver žiadnym spôsobom neodôvodnil. Postup odvolacieho súdu nemá oporu v právnej úprave rozhodovania o trovách konania. Pri zohľadnení výsledku sporu jednoznačne nebolo možné žalobkyni priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to ani z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu je potrebné vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

9. V danom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny

proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

13. Z hľadiska obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) podstata dovolacej argumentácie dovolateľa vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti uplatnenej v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívala v námietke arbitrárnosti a s tým súvisiaceho nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania.

14. K arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorú dovolateľ namietal, dovolací súd poznamenáva, že arbitrárnosť môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky, alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu čo do výroku, ktorým dovolací súd rozhodol o trovách odvolacieho i prvoinštančného konania. Meritórny výrok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, predmetom dovolania nie je.

16. Prípustnosť dovolania proti takémuto rozhodnutiu pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (sp. zn. 8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 4Cdo/69/2022, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021 a iné). Rovnako sa k tejto otázke vyjadril aj ústavný súd v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 a v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270).

17. Napokon, vo vzťahu k otázke prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania dovolací súd poukazuje na závery vyslovené veľkým senátom obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 29. septembra 2021 sp. zn. 1VOBdo/2/2021, podľa ktorých „rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým dovolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania.“

18. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd považoval dovolanie žalovaného za prípustné a ďalej skúmal jeho dôvodnosť.

19. Ťažisko dovolacej argumentácie žalovaného spočívalo v tom, že dovolací súd sa pri rozhodovaní o trovách konania nevysporiadal s okolnosťou, že predmetom prvoinštančného konania nebol len nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého výška závisela od úvahy súdu, ale i nárok žalobkyne na náhradu majetkovej škody (náhrada ušlej mzdy, trov obhajoby v trestnom konaní a cestovného), v ktorej časti bolo konanie zastavené pre späťvzatie žaloby žalobkyňou bez zavinenia žalovaného. Vo

vzťahu k týmto skutočnostiam odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje žiadnu argumentáciu.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

23. V posudzovanom prípade obsah spisu dáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd v danom prípade meritórne rozhodoval o odvolaní žalovaného proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v o výške 18.000 eur. Rozsudkom (v dovolaní nenapadnutej časti) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.500 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 % z priznaného plnenia. Posudzujúc nárok strán na náhradu trov konania, odvolací súd v bode 16. napadnutého rozsudku uviedol, že: „V odvolacom konaní i v konaní pred prvou inštanciou žalobkyňa dosiahla úspech v rozsahu priznaného plnenia, ktoré záviselo od úvahy súdu, preto z priznanej sumy jej odvolací súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP).“

24. Uvedený záver odvolacieho súdu je podľa názoru dovolacieho súdu založený na arbitrárnej (svojoľnej) aplikácii ustanovení § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 CSP, čo malo v danom prípade za následok nastolenie stavu v rozpore so spravodlivým usporiadaním vzťahov medzi stranami sporu.

25. K otázke náhrady trov konania dovolací súd uvádza, že v sporovom konaní sa pri náhrade trov konania uplatňuje zásada úspechu, v zmysle ktorej súd prizná náhradu trov konania strane, ktorá mala vo veci úspech, a to voči neúspešnej strane.

26. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch účastníkov (oboch strán) vo veci a od úspechu účastníka (víťaznej strany) odčítať jeho neúspech (t. j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

27. V súvislosti s posudzovaním procesného úspechu strán sporu v konaní je zároveň právnou vedou i praxou akceptovaný názor, podľa ktorého zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. augusta 2020 sp. zn. II. ÚS 225/2020, zverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020). Obdobne rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020.

28. V prípade, ak konanie bolo sčasti zastavené (napr. z dôvodu čiastočného späťvzťatia žaloby alebo pre nedostatok podmienok konania), súd prihliadne na to, či a kto zavinil, že k zastaveniu muselo dôjsť. Najprv teda posúdi (v režime § 256 ods. 1 CSP) otázku, čo bolo dôvodom, že konanie muselo byť

sčasti zastavené, a s prihliadnutím na tento záver potom hodnotí (podľa § 255 ods. 2 CSP) celkovú otázku, z akej časti bol ten-ktorý účastník úspešný. Ak je na čiastočnom späťvzátí žaloby dané zavinenie žalobcu, treba z pohľadu § 255 ods. 2 CSP dovodiť, že v tomto rozsahu nemal žalobca vo veci úspech. Vždy platí, že kto zavinil čiastočné zastavenie konania, mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. januára 2011 sp. zn. 6MCdo/19/2010).

29. V preskúmvanej veci sa odvolací súd uvedenými výkladovými aspektami neriadil dôsledne.

30. Žalobkyňa si v danom spore uplatňovala nárok na náhradu majetkovej škody (náhrada ušlej mzdy, trov obhajoby v trestnom konaní a cestovného) v celkovej výške 14.937,27 eur a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 eur, titulom nezákonného rozhodnutia orgánu štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. V priebehu prvoinštančného konania vzala späť žalobu v časti o zapltenie náhrady majetkovej škody, z ktorého dôvodu bolo konanie v tejto časti tretím výrokom rozsudku súdu prvej inštancie z 28. septembra 2021 zastavené. Odvolací súd, rozhodujúci len a výlučne o výroku súdu prvej inštancie, týkajúcom sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, síce uplatnil zásadu procesného úspechu strán sporu v konaní v prospech žalobkyne s odôvodnením, že výška ním priznaného plnenia závisela od úvahy súdu, avšak priznaním plnej náhrady (všetkých) trov prvoinštančného i odvolacieho konania žalobkyňi v konečnom dôsledku opomenul náležite uplatniť zásadu úspechu prameniaku z rozdelenia procesnej zodpovednosti z a zastavenie konania v o vzťahu k ďalšiemu žalobkyňou uplatňovanému nároku, ktorá by sa prejavila v pomernom rozdelení náhrady trov konania, postupujúc tak ako je uvedené v bode 28. tohto uznesenia. Preto záver odvolacieho súdu, podľa ktorého v odvolacom konaní i v konaní pred prvou inštanciou žalobkyňa dosiahla úspech v rozsahu priznaného plnenia, ktoré záviselo od úvahy súdu, a preto jej priznal náhradu trov (celého) konania v plnom rozsahu z priznanej sumy je vnútorne rozporný a svedčí o nezohľadnení povahy a výšky všetkých uplatnených nárokov, a teda arbitrárnej aplikácii ustanovenia § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Odvolací súd pritom tento myšlienkový postup (prečo považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, v ktorom sa prvoinštančný súd pomerne podrobne a rozsiahlo zaoberal otázkou procesného zavinenia žalobkyne na zastavení časti súdneho konania a jej následným premietnutím do konečného rozhodnutia o náhrade trov konania, za nesprávne a v čom konkrétne videl nesprávnosť týchto úvah súdu prvej inštancie) ani žiadnym spôsobom nezdôvodnil, a preto jeho rozhodnutie v tejto časti trpí aj nepreskúmateľnosťou.

31. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je potom nielen prípustné, ale aj dôvodné a je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti čo do výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP) majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

32. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 445 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.